

Simple

ဆုမြတ်မွန်မွန်

စာမလား...လတင်းကြေး...
မင်းဟာ...လေ့ရှိရာလွင့်တို ရွက်ဝါလေလား...

အလှတရားမှာ အမည်တစ်ခု ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဲဒါ ... မင်း နာမည်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုမှာ မျက်နှာတစ်ခု ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဲဒါ ... မင်း မျက်နှာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
အချစ်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဲဒါ ... မင်း နှုတ်ခမ်းက အပြုံးကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
အဲဒီ သူဟာ မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

Now

(၁)

ဒီလမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တာနှင့် အံ့ဆိုင်းမှိုင်းညှို့သော
အရိပ်အငွေ့တို့ ကို စတင်ခံစားရသည် ။ နေပြောက် မထိုးနိုင်အောင်
ကြီးမားသော ကုက္ကိုလ်ပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ အင်ကြင်းပင်၊ သရက်ပင် စ
သဖြင့် အပင်များ ၏ အရိပ်အာဝါသသည် ခုထိအောင် အေးမြမှုကို ပေး
ဆဲပဲ ဖြစ်လေသည် ။ ဒီအပင်တွေ နာဂစ်တုန်းက ဆုံးရှုံးမသွားရတာဟာ

ဝမ်းသာစရာပေပဲ။

"မာမီ ... လမ်းပျောက်နေတာလား"

ချစ်စဖွယ် ဆူရီ၏ စကားကြောင့် မိုးစိမ်းက ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ ဆူရီ ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သည် ။ ရန်ကုန်မှာ ကားမမောင်းတာ အတော်ကြာ နေပြီဖြစ်သော မိုးစိမ်းအတွက် ရန်ကုန်ကလမ်းတွေကို ဂရုတစိုက် မောင်းလာရခြင်းအား ဆူရီက ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"မာမီ လမ်းမပျောက်ပါဘူး ဆူရီရယ်၊ ဒီနိုင်ငံက ကား အရမ်းရှုပ်တယ်လေ သမီး"

"ဟုတ်တယ် ... စည်းကမ်းလည်း မရှိကြဘူး"

"ဟား ဟား ... That's right! Baby ... Right"

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာတာ နှစ်ရက်တောင် မပြည့်တတ်သေးပေမယ့် ဆူရီတောင် ဒီကလူတွေရဲ့ စည်းကမ်း မရှိပုံတွေကို သိမြင်နေပြီပဲဟု မိုးစိမ်း တွေးမိသွားသည် ။ နောက်ထပ် လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ထပ်ပြီးချိုးကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်မှာ တော့ မိုးစိမ်းရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပူနွေးသွားရသည် ။

အမြဲတစေ ရှင်းလင်းခိုင်းထားသော်လည်း လူမနေသော ခြံဝင်းဆိုတာကတော့ သိသာလွန်းသဖြင့် မှိုင်းညို့နေသော တိုက်အိမ်တစ်လုံး။

မိုးစိမ်းက ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ကာ တစ်ခဏမျှ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ခဏကြာတော့ ဆူရီက လက်နှင့် လာပုတ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်မိလေသည် ။

ဘိုကပြား ကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေသော မျက်လုံးပြာနှင့် ဆူရီက မိုးစိမ်းကို ချစ်စဖွယ်ပြုံးကြည့်နေသည် ။

"ဒါ မာမိငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ အိမ် ဆိုတာလား"

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ဆူရီ"

"ဒါဆို ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားနဲ့ အန်တီဇွန်တို့ လည်း ဒီမှာ နေခဲ့တာပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်ကအထိ မာမိတို့ အားလုံး ဒီမှာ နေခဲ့ကြတာပေါ့"

"မာမိ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိမှာ ပေါ့နော်"

"သူငယ်ချင်း!"

စကားတတ်လွန်းသော ဆူရီလေးရဲ့ စကားကို သံယောင်လိုက် ရေရွတ်ရင်း မိုးစိမ်း မျက်လုံးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်လာသည်။ ။

အို ... သွားစမ်းပါ။ သူဟာ မိုးစိမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်ခဲ့တာပဲ။

"အိုခေ ဆူရီ။ မာမိ သော့အရင် ဆင်းဖွင့်လိုက်ဦးမယ်။ သမီး ခဏစောင့်"

ဆူရီ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ မိုးစိမ်းက အိတ်ထဲမှ သော့ကို ကောက်ယူကာ ခြံတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အင်း ... ဒီနေရာနဲ့ ခွဲခွာလာတာ ငါးနှစ်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီ ဆိုပေမယ့် အရာအားလုံးဟာ မနွေကလိုပါပဲလား။

မနွေက အတိုင်းပါပဲလား။ ဒီမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ဂျက်ကီနဲ့ အတူ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့တာတွေ၊ ဘတ်စ်ကက်ဘော ပုတ်ခဲ့တာတွေ ... စသဖြင့် ... စသဖြင့် အားလုံးဟာ မိုးစိမ်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပြကွ

က်တွေလို တစ်ကွက်ချင်း မြင်ယောင်လာတာ ဖြစ်သည်။ ။

ပေါ်တီဂိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီး မိုးစိမ်းက တစ်ခြံလုံးကို ဝေဝဲကြည့် ရှုမိသည် ။ အနည်းငယ် တောထနေသည် မှ အပ သိပ်တော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်သေးပါ။ တစ်ပတ်လောက် ကောင်းကောင်း ရှင်းလို က်လျှင်တော့ လှပသပ်ရပ်သွားမည်ဟု ထင်သည်။ ။

အိမ်အလှဆင်ရတာကိုလည်း မိုးစိမ်းက ဝါသနာပါသူမို့ လောလော ဆယ်မှာ တော့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ဒီထဲမှာ ပဲ မြှုပ်နှံဖို့ စိတ်ကူးထားမိသ ည် ။

"မာမိနဲ့ သမီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေရမှာ လားဟင်"

ဆူရီလေးက မိုးစိမ်းရဲ့ ချည်သားအင်္ကျီစ အစွန်းလေးကို လာဆွဲကာ မေးသည် ။ ငါးပေ ခုနစ်လက်မရှိသော အရပ်ကို နှစ်လက်မဒေါက် စီး ထားတာမို့ အသက်လေးနှစ်အရွယ် ဆူရီမှာ မိုးစိမ်းကို မော့ကြည့်နေရ သည် ။ ချစ်စဖွယ် မော့ကြည့်နေပုံကို မိုးစိမ်းက အသည်းယားကာ စွေခ နဲ့ ကောက်ယူပွေ့ချီကာ ခါးထစ်ခွင် ချီထားမိသည်။ ။

"သမီးက ဘယ်နှယောက် နေချင်လို့ လဲ"

"အင်း"

အဲလိုမေးတော့လည်း နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ခေါင်းခါပြသည် ။ မိုးစိမ်းက ဆူရီပါးလေးကို တစ်ချက်နမ်းမွှေးကာ ...

"နောက်ကျမှ ဆူရီကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နေရာသစ်တွေ အများကြီး ခေါ်သွားမယ်။ သမီးလေး ပျော်သွားမှာ ပါ"

"သမီးက မာမိနဲ့ ဆို ပျော်တယ်"

"အင်းပါ သမီးရယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မာမီက သင့်ခံယူပါ။ ကဲ ... မာမီ အိမ်တံခါး ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်"

မိုးစိမ်းက ဆူရီကို အောက်ပြန်ချကာ အိမ်တံခါးမကြီးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူမနေခဲ့သော အငွေ့အသက်ကို တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာ ပဲ စတင်ခံစားရသည်။ ။ ဖုန်တွေ ... ဖုန်တွေ ... စိမ်းရွှေသော အနံ့အသက်တစ်မျိုးကိုလည်း ရသေးသည်။ ။ အင်း ... နေရောင်ခြည်မရတာကြာတဲ့ အိမ်ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပင်။

"ဝိုး ... ဆူရီရေ ... မာမီတို့ တော့ တစ်ပတ်လောက် ပင်ပန်းလိမ့်မယ်ကွယ်"

"မာမီ လုပ်နိုင်ပါတယ်"

ဆူရီက လက်မတစ်ဖက်ကို ထောင်ပြရင်း ချစ်စဖွယ် ပြောပြတာမို့ မိုးစိမ်းက ဟက်ခနဲ ရယ်မောမိသည်။ ။

"သမီးတို့ ဒီကို ဘယ်တော့ ပြောင်းလာမှာလဲ မာမီ"

"အင်း ... နောက်လေးငါးရက်ဆို ရမှာပေါ့ သမီးရယ်။ မာမီတို့ လုပ်စရာတွေတော့ အများကြီး ရှိသေးတယ်"

မိုးစိမ်းက ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသော ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံသို့ အကြည့်ရောက်သွားလျှင် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် မျက်ရည်အစုံက ဝဲတက်လာတာမို့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်မိသည်။ ။ တော်ပြီ ... ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ဘာမှ သတိမရချင်တော့ပေ။ ဒီမှာ လူသစ် စိတ်သစ် အလုပ်သစ်ဖြင့် မိုးစိမ်း ဘဝကို စတင်ချင်ပါသည်။ ။

မိုးစိမ်းက ဧည့်ခန်းတစ်ဝိုက်ကို သန့်ရှင်းရေး အရင်လုပ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ အနည်းငယ် ပင်ပန်းသွားသဖြင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။ ။ ဆူရီကတော့ အိမ်ထဲသို့ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် စပ်စုနေသည်။ ။ မိုးနှောင်းလေအေးအေးက မိုးစိမ်း ထိုင်နေရာသို့ တည့်တည့်တိုက်ခတ်ကာ အိပ်ရေးပျက်တာရော ပင်ပန်းတာရော ပေါင်းပြီး မိုးစိမ်းတစ်ယောက် မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဘယ်အချိန်လောက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလည်း တော့ မသိချေ။ ဆူရီက လက်ကို လှုပ်နှိုးတော့မှ ပဲ နိုးလာသည်။ ။ ဆူရီက မိုးစိမ်းရဲ့ လက်ကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာဖြင့် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"မာမီ ... someone ဟိုမှာ "

မိုးစိမ်းက ဆူရီ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အေးခဲသွားသလို ခံစားရသည်။ ။ ကြင်နာမှု မရှိသော၊ အမြဲတစေ အပြစ်တင်ချင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်။

အင်း ... သူဟာ ခုချိန်ထိ မိုးစိမ်းကို အပြစ်တင်တဲ့ အပြစ်မြင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တုန်းပါပဲလား။ အေးလေ ... ပြောင်းလဲသွားစရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်လုံးကို ဒီအတိုင်းထားပြီး နမောနမဲ့ အိပ်ပျော်နေရတယ်လို့။ ။ မင်း တော်တော် နမောနမဲ့ နိုင်တာပဲ။"

အမယ်လေး ... ဒါဟာ ငါးနှစ်ကျော်လောက် မတွေ့မမြင်ရတဲ့ ငယ်ပေါင်းတစ်ယောက်ကို နှုတ်ခွန်းဆက်တဲ့ စကားတဲ့ လား။ မိုးစိမ်းမှာ စိတ်ပျက်လွန်းအားကြီး၍ ရယ်တောင် ရယ်ချင်သွားသော်လည်း သူနဲ့ တွေ့လျှင် အကျင့်ပါနေကြဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းများက တင်းတင်းသာ စေ့ထားမိသည်။ ။

ဆူရီလေးကတော့ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ကိုပဲ သူမမေကို ဆူသလို ပြော
နေသည့် သူစိမ်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည် ။
ရွဲ့နေကြ အကျင့်အတိုင်း မိုးစိမ်းက ဝါးခနဲ မြည်အောင် သမ်းရင်း
ပျင်းကြောဆွဲပြလိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးတွေက ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသွားသ
ည် ။

"ဝါး ... သမီး ပျင်းနေပြီလား ဆူရီ"

"မာမီ ... သူက ဘယ်သူလဲဟင်"

"သူကလား ... အင်း ..."

သင့်တော်မည့် အဖြေတစ်ခု ရှာဖွေနေဆဲမှာ ပဲ သူက ပါးနပ်စွာဖြင့်
ဆူရီကို လက်ကမ်းခေါ်သည် ။

"သမီးလေး ... ဦးဆီ လာပါဦး။ ဦးက သမီးမေမေရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ"

သူငယ်ချင်း။ ရှင်နဲ့ တို့ ကြားမှာ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုး
တောင် ရှိခဲ့လို့ လား သူရစွရယ်။ ရှင်ဟာ ဇူလိုင်မိုးစိမ်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် လောက်လောက်လားလား ပတ်သက်ခဲ့ဖူး
လို့ လား။

မိုးစိမ်းက မလှုပ်သေးသဖြင့် ဆူရီကလည်း မလှုပ်ချေ။ သူက ဒူးတစ်
ဖက် ညွတ်ချလိုက်ပြီးနောက် ဆူရီကို ဆက်ခေါ်သည် ။

"လာပါ သမီးရဲ့ ၊ ဦးကို မကြောက်ပါနဲ့ "

"သွားလိုက်ပါ သမီး။ အဲဒါ မာမီသူငယ်ချင်းပါ"

မိုးစိမ်းထံမှ ခွင့်ပြုချက် ရတော့မှ ပဲ ဆူရီက တောက်တက် တောက်
တက်ဖြင့် သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားသည် ။ သူက ဆူရီကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်

ကာ အားပါးတရ ချီမြှောက်လိုက်လျှင် မိုးစိမ်း ရင်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွား
မှန်း မသိပါ။

ချစ်စဖွယ် ဝတုတ်နေသော ကလေးငယ်ကို သူက
နှုတ်ဆက်မေးမြန်းနေသည် ။

"သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဆူရီ"

"ဟုတ်လား ... နာမည်လေးက လှလိုက်တာ။ အသက် ဘယ်လောက်လဲ သမီး"

"လေးနှစ်"

"ဪ ... လေးနှစ်တောင် ရှိပြီပေါ့၊ အိုခေ ... သမီး ဗိုက်မဆာဘူးလား"

ဆူရီက မိုးစိမ်းကို လှည့်ကြည့်သည် ။ မိုးစိမ်းက ဆူရီကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လျှင် ဆူရီ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။

သူက ဘယ်ဟာ အဓိကဆိုတာ သိရှိသွားပုံဖြင့် မိုးစိမ်းကို လှမ်းပြောသည် ။

"မေမေက မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ တဲ့ "

ငြင်းမည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် စကားက မထွက်ချေ။ သူ့အမေ အန်တီလွင်ကတော့ အရင်ကတည်းက မိုးစိမ်းကို ချစ်ခင် ကြင်နာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည် ။

ကိုယ့်အမေအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်ခိုင်းတာကို ငြင်းဆန်

ဖို့ ရာ မိုးစိမ်းမှာ ခွန်အား မရှိချေ။

"ခဏနေ လာခဲ့ပါ့မယ်"

"အခုပဲ လာလိုက်ပါ"

ခေါ်ခိုင်းတဲ့ လူက အခုချက်ချင်း လိုက်လာပါဟု ခေါ်ခိုင်းမှာ တော့ မဟုတ်ချေ။ အရာအားလုံးဟာ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဲဒီလို သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲမို့ သူနဲ့ မိုးစိမ်းဆိုတာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာကြော မတည့်ခဲ့တာလေ။

"ဒါတွေ မင်းကိုယ်တိုင် ရှင်းဖို့ မလိုပါဘူး မိုးစိမ်း"

"ဒါဆို ယူ ရှင်းပေးမှာ မို့လား"

မိုးစိမ်း စကားကို သူက အရူးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံမျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ဆူရီကို ချီပြီး ရှေ့ကထွက်သွားလျှင် မိုးစိမ်းက ဩချချင်သဖြင့် ဟားခနဲ ရေရွတ်မိသည် ။ ဆူရီက မိုးစိမ်းကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် မဲတဲ့တဲ့ ဖြင့် ပါသွားသဖြင့် နောက်က ချက်ချင်းလိုက်ရသည် ။

ဒီကလေးလေးဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သန္ဓေကောင်းသူဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မငိုတတ် ဂျီမကျတတ်တာကလည်း ချစ်ရလွန်း၊ ကရုဏာသက်ရလွန်းသော ကောင်းကွက်လေးများ ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သူရစ္စက ကျောက်စရစ်ခဲလုံးများ အပုံလိုက်ချထားသောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခြံနှစ်ခြံကို ဆက်သွယ်ထားသော တံခါးငယ်လေးကို ဖွင့်ကာ ဝင်သွားသည် ။

မိုးစိမ်းသည် အဲဒီမြင်ကွင်းကို တစ်ခဏမျှ ရပ်ငေးနေပြီးမှ အသက်ကိုဝဝရှူကာ သူတို့ အိမ်ဘက်သို့ ကူးဝင်လာခဲ့သည် ။ သူတို့ အိမ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘဲ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းတုန်း

နွေးထွေးသော အငွေ့အသက်တို့ ကိုလည်း ခံစားရတုန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဟော ... သမီး မိုးစိမ်း၊ လာလေ"

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆူရီလေးကို ချောမြူရင်း မိုးစိမ်း ဝင်လာတာကိုမြင်သော အန်တီလွင်က လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ပါတိတိဝမ်းဆက် သပ်ရပ်သော နောက်တွဲဆံထုံးတို့ နှင့် ငါးနှစ်ကျော်မျှ မတွေ့ရသော်လည်း အန်တီလွင်ရဲ့ ပုံစံက ထူးထူးခြားခြားကြီး ပြောင်းလဲသွားသောပုံစံ မရှိပါ။

အင်းလေ ... သားလိမ္မာ လေးရထားသူဆိုတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာ၍ နုပျိုနေနိုင်သည်။ ။

"နေကောင်းတယ်နော် အန်တီလွင်"

"ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးက ပို Slim ဖြစ်သွားတယ်နော်"

"အဟင်း"

"အန်တီဒရိုင်ဘာက လာပြောတော့ အရမ်း အံ့ဩသွားတာ။ ။ ဟိုဘက်ခြံက တံခါးတွေလည်း ပွင့်နေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေများ လဲပေါ့။ အဲဒါ ခုနကမှ ဇွန်က ဖုန်းဆက်တယ်လေ"

ဇွန်ကတော့ ထင်ရာလုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟု မိုးစိမ်းက စိတ်ပျက်စွာ တွေးမိလိုက်သည်။ ။ အဲဒီလို သူများ ကြိုက်၊မကြိုက် မသိဘဲ ထင်ရာလုပ်တတ်သော အကျင့်ကိုပဲ မိုးစိမ်းနဲ့ မတည့်တာ ဖြစ်လေသည်။ ။

"မိုးစိမ်းနဲ့ သူ့ သမီးလေး မြန်မာပြည် ပြန်ရောက် လာပြီတဲ့။ ဒီနေ့ဆို အိမ်ရှင်းဖို့ လာကြည့်လိမ့်မယ်။ လိုအပ်တာ ကူညီပေးလိုက်ပါဦးဆိုပြီး ဖုန်းဆက်တယ်လေ ...

စကားတွေလည်း အများကြီး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဇွန်က ပိုပြီး သွက်

သွက်လက်လက် ရှိလာသလိုပဲနော်။ တော်သေးတာပေါ့၊ ဇွန်ပြောလို့ ...

သမီးတို့ ကို အန်တီလွင်က အမြဲ သတိရပါတယ် မိုးစိမ်းရယ်"

မိုးစိမ်းက အသာယာပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည် ။ အရင်တုန်းက အကြောင်းတွေကို စားမြုံ့ပြန်ပြီး မပြောချင်သလို ပြောဖို့ လည်း ဝါသနာ မပါသူက မိုးစိမ်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

"သမီးတို့ အကြောင်း ကြားရတာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်။ အခု သမီး ဒီကို အပြီးပြန်လာတာလား"

"အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပါ အန်တီလွင်။ မိုးစိမ်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက ဒီမှာ ရုံးခွဲလာဖွင့်တာမို့ ဒေသကျွမ်းကျင်တဲ့ မိုးစိမ်းကို Marketing Manager ခန့်လိုက်တာပါ"

"ဪ ... ကောင်းတာပေါ့။ သားတောင် ဆရာဝန် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ အခု ဝိတိုရိယမှာ လုပ်နေတယ်"

မိုးစိမ်းက ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ပြုံးထားမိသည် ။ သူရစွကိုလည်း မကြည့်မိပါ။

"အခု ဒီမှာ ကလေးနဲ့ သမီး နှစ်ယောက်ပဲ နေမှာ ပေါ့"

"အကူတွေတော့ ခေါ်ရမယ် ထင်ပါတယ်။ အရင်ကနေခဲ့တဲ့ ဘကြီး အောင်တို့ လင်မယားကိုတော့ ဆက်သွယ်ထားပါတယ် ...

ဆူရီအတွက် နာနီတစ်ယောက်လည်း ခေါ်ရပါမယ်"

"လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောလေ။ ဒီမှာ ရှိတုန်း ဘာပဲလိုလို အန်တီလွင်ကို ပြောနော် သမီး"

အန်တီလွင်၏ ကရုဏာသံအပြည့်ကတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖို့ ကောင်း

သည် ။ အမေလုပ်သူကသာ စေတနာရှိနေသော်လည်း သားကတော့ ဘာသံမှ မထွက်ပေ။

"ကဲ ... ထမင်းစားရအောင်လေ သမီး။ သမီး ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိကတည်းက သမီး ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးကြင်းလေး အမြန်ပေါင်းလိုက် တာ ...

မြင်းခွာရွက်သုပ်လေးလည်း ပါတယ်။ လာ ... သမီး။ ဪ ... က လေးက ဘာကျွေးလဲ၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်လေးတော့ ရှိတယ်"

"ရပါတယ် အန်တီလွင်၊ သူ ငါးလည်း စားပါတယ်"

"အင်း ... ငါးလေးနွှာကျွေးလည်း ရတာပဲ။ ကလေးက တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ချစ်စရာလေး မိုးစိမ်းရယ်။ သူ မြန်မာစကားလည်း ပြောတတ်သားပဲနော်"

"တတ်တယ်၊ အိမ်မှာ မြန်မာလိုပဲ ပြောကြတယ်"

ထမင်းစားပွဲ ရောက်တော့လည်း အန်တီလွင်ကပဲ ဟင်းတွေ ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်ပေးကာ ဝမ်းသာအားရ ရှိလှသည် ။ ဆူရီကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားတတ်သဖြင့် အဆင်ပြေသည် ။

"သမီး အခု ဘယ်မှာ နေလဲ"

"Sedona မှာ ပါ အန်တီလွင်"

"ဪ ... ဘာလို့ ဟိုတယ်မှာ နေလဲ သမီးရယ်။ အိမ်မှာ လာနေလည်း ရတာပဲ၊ အကျယ်ကြီးပဲဟာ။ အိမ်မှာ ပဲနေပါ။ အိမ်ကို ပြောင်းခဲ့လိုက်"

"ရပါတယ် အန်တီလွင်။ ဟိုမှာ နေရတာလည်း အဆင်ပြေပါတယ်၊

နောက် သုံးလေးရက်နေရင် ပြောင်းလာတော့မှာ ပါ"

"ဪ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သမီးရယ်။ ဒီမှာ အန်တီလွင်တို့ အိမ်ကြီး ရှိနေတာကို"

"ထားလိုက်ပါ မေမေ။ သူ့အတွက် ဟိုတယ်က ပိုအဆင်ပြေပါတယ်"

ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသော စကားဆိုတာ အတိအကျ မသိနိုင်ပေမယ့် မိုးစိမ်း လာနေမှာ ကိုတော့ သူလည်း မနှစ်မြို့ဘူးဟု ထင်ပါသည် ။ အင်းလေ ... သူရစွာ ဆိုတာ မိုးစိမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ နှစ်သက်သဘော ကျခဲ့တဲ့ သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုတာရှိရင် ပြောပါ သမီးရယ်။ အန်တီလွင်တို့ သမီးတို့ ဆိုတာ အခုမှ သိကြတဲ့ သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့ အပေါ်မှာ အန်တီလွင်ကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး"

အဲဒီစကားက ဘာကို ရည်ရွယ်လဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ သို့သော် မိုးစိမ်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ယောင်ယောင်မျှပဲ ပြုံးနေခဲ့မိပါသည် ။

Now

J

"မောနင်း မေမေ"

ဒေါ်လွင်လွင်က သားဖြစ်သူ နိုးလာတော့မှာ ကို အချိန်ကိုက် သိနေစွာဖြင့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို နယ်ဖတ်ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ ပဲ သူရစွာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟော ... သား နိုးလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ခုလေးတင် ခေါက်ဆွဲသုပ် မေမေ နယ်ထားလိုက်တာ။ စားလိုက် သားလေး။"

သူ့ရှေ့ရောက်လာသော ခေါက်ဆွဲသုပ်ပန်းကန်က ဘဲဥအကွင်းလေး တွေဖြင့် လှပစွာ တည်ရှိနေသည် ။ ဂေါ်ဖီဟင်းခါးလေးကို တစ်ဇွန်းမြည်းပြီးမှ သူက ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို ခက်ရင်းနဲ့ ရစ်ပတ်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည် ။ မေမေလက်ဆိပ်က ကောင်းလွန်းသောကြောင့် သူက အပြင်က အစားအသောက်ဆိုလျှင် တော်တန်ရုံ ဘာမှ သိပ်မကြိုက်လှပါ။

"အစပ်အဟပ် တည့်ရဲ့ လား သား။"

"အရမ်းကောင်းတယ် မေမေ။ မေမေရော ဘာမှ မစားဘူးလား။"

"မေမေ စားပြီးပြီ သား၊ ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်"

သူ့အမေက စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း သူ့အတွက်ပါ တစ်ခွက်ငှဲ့ပေးသည်။ ။

"မိုးစိမ်းတောင် ဒီနေ့ ပြောင်းလာတော့မယ်လို့ ကြားတယ်"

သူက စိတ်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါက်ဆွဲကိုသာ အသာဆက်စားနေမိသည်။ ။

"မိုးစိမ်းကိုလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပါ သားရယ်၊ ခမျာမှာ သနားစရာပါ"

"ဘာသနားစရာ ရှိလို့ လဲ မေမေရာ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ အန်ကယ်ဇော်လည်း ဆုံးပါးသွားရတာ မဟုတ်လား"

"ဪ ... အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ သားရယ်။ ဘယ်သူကတော့ တမင်တကာ ဒီလိုဖြစ်စေချင်မှာ လဲ။ အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပါပဲ သားရယ် ...

အခုလည်း သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ကလေးကိုလည်း တော်တော်ချစ်ပုံရပါတယ်"

"သူ မွေးထားတာပဲ၊ ချစ်ရမှာ ပေါ့"

"ဪ ... ဒီကလေးကလည်း ၊ ဘုရားလန့်တွေ ပြောနေပြန်ပြီ။ မွေးထားပြီး မချစ်တဲ့ အမေတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးစိမ်းက သူ့အရွယ်လေးနဲ့ ဒီလို ရာထူးကြီးကြီးရတာ တော်လို့ သာပေါ့။ သား ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးစိမ်းကို ဘယ်တုန်းက နွေးထွေးဖူးလို့ လဲကွယ်။ ဇွန်နဲ့ မိုးစိမ်း ယှဉ်လိုက်ရင် ဇွန်ကိုပဲ မျက်နှာသာ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်တာ မေမေရာ။ ဒါပေမဲ့ ဇွန်က လိမ္မာတယ်လေ"

"မိုးစိမ်းကရော ဘယ်လောက်များ ဆိုးနေလို့ လဲကွယ်။ သားနဲ့ မတည့်တာကို သူ့ကို မလိမ္မာဘူး ပြောနေတာ မဟုတ်လား"

"ဟက် ... မေမေက မိုးစိမ်း ဘက်တော်သားပဲ"

"မေမေက မိုးစိမ်းဘက်တော်သား မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်တရား ဘက်တော်သားပါ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မတွေ့တိုင်း သားက မိုးစိမ်းကို မလိမ္မာဘူး၊ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ သတ်မှတ်နေတာလေ"

"ဒါဆို fatherless child ကိုမွေးတာ လိမ္မာတာလား မေမေ"

"ဟဲ့ ... သား။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ"

သူက ဆက်မပြောချင်တော့စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

မေမေက သူ့ကို မသက်သာသလို ကြည့်ရင်းမှ ...

"စကားပြောရင် နည်းနည်းထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောပါ သားရယ်၊ တစ်ဖက်သားကို စာနာပါ"

သူက မေမေ့ကိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ချေ။ မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာလေးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။ စတွေ့တည်းက ထောင့်မကျိုးသော ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံကို သူကလည်း မြင်မြင်ချင်းပဲ သဘောမကျခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ ယောက်ျားလေး ဆံပင်ပုံစံ၊ ယောက်ျားလျာတစ်ယောက်လို အသွင်အပြင်မျိုးဖြင့် မိုးစိမ်းရယ်၊ သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆံပင်ရှည်ရှည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဇွန်ရယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေအထားဖြင့် သူ့ထံ ပတ်သက်ရောက်ရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဇွန်နဲ့ တော့ သူက ပို၍ ပတ်သက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စိတ်တွေသည် ခဏလေးအတွင်းမှာ ပဲ အတိတ်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်သွားကြသည်။

Past

သူတို့ မိသားစုဟာ ဖေဖေ တာဝန်ကျနေသည့် မြစ်ကြီးနားကနေ၍ ရန်ကုန်သို့ သူ ကိုးတန်းတက်မည့်နှစ်မှာ ပဲ ပြောင်းရွှေ့လာကြတာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ့ မိတ်ဆွေ အန်ကယ်ဇော်က တန်လွန်းလှချည်ရဲ့ ဟူ၍ ဝယ်ပေးထားသော ခြံနဲ့ တိုက်ကလေးက သူတို့ မိသားစုကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။ ပြောရလျှင် အန်ကယ်ဇော်နှင့် အန်တီကေသီတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးတွေက သူတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ အများကြီး ရှိခဲ့ပါသည်။

ပိုက်ဆံစိုက်ပြီး ဝယ်ပေးထားသောကြောင့် သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး လစဉ် တတ်နိုင်သလောက် ခွဲခွဲပေးခဲ့ရလို့ လည်း အဆင်ပြေခဲ့တာပင်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေက အန်တီကေသီဆိုလျှင် မမကေသီဟု ပါးစပ်ဖျားက မချစတမ်း ဖူးဖူးမှုတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သလို အန်တီကေသီရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဇွန်မိုးဦးနှင့် ဇူလိုင်မိုးစိမ်းကိုလည်း သမီးရင်းတွေနဲ့ မခြား သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံသည့်နေ့ကိုတော့ သူက ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။ အဲဒီနေ့က သူတို့ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်မှာ မို့ ဇွန်တို့ အိမ်ကို ဖိတ်စာသွားပို့ပေးရတာ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သော သူ့တာဝန်က အိမ်မှာ လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိတာမို့ ရပ်ကွက်ထဲလှည့်ကာ ဖိတ်စာဝေသော တာဝန်ကို ယူရသည်။

ဇွန်တို့ အိမ်ကိုတော့ ရင်းနှီးတာကတစ်ကြောင်း၊ နီးတာကတစ်ကြောင်းဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ဖိတ်စာပေးဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ။

ခြံတံခါးကို ဘဲလ်တီးလိုက်တော့ "ဝင်လာခဲ့" ဟူသော အော်သံကို ကြားရတာမို့ သူက တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားမိသည်။ ။ သူဟာ ဇွန်တို့ ခြံထဲသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးချေ။ ကျယ်ဝန်းခွံညားသည် ဟု တော့ သိထားပြီး အခွင့်မကြုံသေးသဖြင့် သွားမလည်ဖြစ်သေးပါချေ။ အခုမှ နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြုံဖူးသည် ဖြစ်ရလေကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ။

အဖြူရောင်တိုက်အိမ်က ခြံရဲ့ နောက်ဘက်ကျကျ ကုန်းမို့မို့ပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး ဥရောပဆန်လေသည်။ ။ မြက်ခင်းစိမ်း၊ အလိုအလျောက် ရေဖျန်းနေသော ရေပန်းများ၊ စိမ်းစိုလှပသော သစ်ပင်များ၊ စတာတွေကို ငေးမောနေသော သူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိချိန်မှာ ပဲ စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့အသက်တစ်ခုကို အလိုလို ခံစားလာရသည်။ ။

တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ထံသို့ အပြေးတိုးဝင်လာသည် ဟု ခံစားရသောကြောင့် သူက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အမယ်လေး ... လေး။ အစွယ်ဖွေးဖွေးနဲ့ အပြေးလာနေသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး တစ်ကောင်ပါလား။ ဒေါသတကြီး ပြေးလာနေတာက သူနဲ့ အရမ်းနီးကပ်နေပြီ ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရတော့ဘူးလို့ လည်း ထင်သည်။ ။ တကယ်လည်း လွှားခနဲ ခုန်အုပ်မှာ သူက ပက်လက်လန်လဲကျသွားတော့သည်။ ။ ဒိုဘာမင်က သူ့လည်ပင်းကို ခဲဖို့ အပြင်မှာ ပဲ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟိတ် ... ဂျက်ကီ ... ရပ်စမ်း"

သခင့်အသံကြောင့် ခွေးကြီးက လည်ပင်းကိုခဲဖို့ ရပ်သွားသော်လည်း

သွားရည်တွေကတော့ သူ့လည်ပင်းဆီသို့ တပေါက်ပေါက် ပြုတ်ကျလာသည် မှာ ရွံစရာကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ခွေးကြီးက သူ့အပေါ်မှ စီးမိုးထားဆဲပင်။ ခွေးကိုက်မခံရသော်လည်း နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသော အရှိန်ကြောင့် တံတောင်ဆစ်ကတော့ စုတ်ပြဲဒဏ်ရာ ရသွားသည် ဟု ထင်သည် ။

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"ဂျက်ကီ ... ဒီကို လာစမ်း"

ခပ်ထောင့်ထောင့် အသံတစ်ခုက ခွေးကို လှမ်းခေါ်လျှင် အင်မတန် သစ္စာရှိသော ခွေးကြီးမှာ သူ့ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိရှိသည် ဟု တောင် မအောက်မေ့တော့ဘဲ သူ့သခင်ရှိရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးလေသည် ။

ဆံပင်တိုတို၊ တီရှပ်အနက်ရောင်နှင့် ဂျင်း(နံ)ပင်အတို ဝတ်ထားသော သူတို့ အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြေးလာသော ခွေးကြီးကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ကာ ပြေးရယ်၍ တောင် စောင့်ကြိုနေလိုက်သည် ။

အဲဒီပုံစံကို ကြည့်ကာ သူ့ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည် ။ ဝင်လာခဲ့ဆိုလို့ လည်း ဝင်လာရသည် ။ ခွေးကိုလည်း လူဝင်လာမှန်း သိရက်နဲ့ သေချာ ထိန်းကျောင်းမထား၊ လူကို ရန်လုပ်ကာ လဲကျသွားရသော်လည်း ဘယ်နာသွားလဲလို့ တစ်ချက်တောင် မမေးသော ထိုကောင်မလေးကို သူက အရှိန်လျှံတောက်ပြောင်သော အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေမိသည် ။

"ဟယ် ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်"

နားထဲမှာ ထပ်ကြားရတာက နူးညံ့ချိုသာလွန်းသော မိန်းကလေးတ

စံယောက်ရဲ့ အသံဖြစ်ပြီး သူ လဲကျနေရာ အနားသို့ ကမန်းကတမ်း ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ကောင်မလေးက သူ့ကို ကြင်နာသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ဆွဲထူသည်။ ။

"ခွေးကိုက်မိတာလား ... ဘယ်နေရာလဲဟင်"

"မ ... မကိုက်မိပါဘူး၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

သူက လဲကျနေရာမှ အားပြုပြီး ထဖို့ ကြိုးစားလျှင် ကောင်မလေးက ဆွဲထူသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာ ...

"အယ် ... တံတောင်ဆစ်မှာ ခိုက်မိသွားတာပဲ။ ဟယ် ... ပုဆိုးလည်း ပြသွားတယ်တော့။ ဒုက္ခပဲ ... လက်ဖဝါးတွေလည်း ပွန်းပဲ့သွေးစို့သွားတာပဲ ...

မိုးစိမ်း ... နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

ကြားလိုက်ရသော နာမည်ကို အဲဒီထဲက မုန်းတီးသွားသည် ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။ ဆံပင်တိုတို အကြင်နာတရားမှ ရိသော မျက်နှာနှင့် ကောင်မလေးက ခွေးကိုဆွဲကာ သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေးသည့် တစ်လောကလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် အချိုးအချိတ် ဖြစ်သည်။ ။

"ဂျက်ကီက ကိုက်တာမှ မဟုတ်တာ"

အချိုးမပြေသော ခပ်ထောင့်ထောင့်လေသံသည် သူ့နားထဲသို့ အဆီငေါ်မတည့်စွာ စီးဝင်သွားသည်။ ။ အပြစ်တင်ချင်သော စကားလုံးတွေ၊ ပါးစပ်ဖျားမှာ ပြတ်သိပ်နေသော်လည်း ထွက်ကျမလာဘဲ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ သာ အခိုးလျှံတွေ ထွက်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ။ ဘာလို့ လဲ

ဆိုတော့ သူ့အမေ တဖွဖွ ပြောနေသည့် အန်တီကေသီရဲ့ သမီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

"ဟဲ့ ... ကိုက်တာ မဟုတ်လည်း ဆွဲဖို့ တော့ ကြိုးစားတာပဲ မဟုတ်လား။ အစတည်းက နင် ထိန်းထားရမှာ လေ"

ဂျစ်ကန်ကန်မက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ခပ်ထွေထွေကြည့်ကာ ခွေးကို ဆွဲပြီး ထွက်သွားလျှင် သူ့ရင်ထဲက ခါးသီးစိတ်က လျှံတက်သွားသည် ။ သို့သော် အခါပေါ်တွင် အချို့က ချက်ချင်း ရောက်လာသည် ။

"တော်တော် နာသွားလားဟင်။ လန့်သွားမှာ ပေါ့နော်"

စကားပြောလျှင် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ဝိုင်းကာ ပြောတတ်သော စကားသံဟာ နူးညံ့ချိုသာလွန်းသော ဇွန်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ်မှာ တည်းက နှစ်လိုခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

"အင်း ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ..."

"ဟို ... ဒီကို ဘာ ... ကိစ္စလဲဟင်"

ဒီတော့မှ သူက လာရင်းကိစ္စကို သတိရသည် ။ အေးပေါ့လေ ... သူ့ကို မြင်တာနဲ့ ဒေါ်မာလာလွင်ရဲ့ သားမှန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သူက လက်ထဲက ဖိတ်စာကို ထောင်ပြရင်းမှ ...

"ဟိုဘက်ခြံကပါ။ အန်တီလွင်ရဲ့ သားပါ။ ဘုရားကိုးဆူအတွက် ဖိတ်စာလာပို့တာပါ"

"ဪ ... ဖြစ်ရလေ။ တကူးတက လာပို့ရင်း ဖြစ်ရပြီ။ ပြပါဦး။ ဒဏ်ရာက တော်တော်များ လား"

ကောင်မလေးက အရွယ်နှင့် မလိုက်သော လူကြီးတစ်ယောက်နယ် သူ့လက်က ဒဏ်ရာကို ဆွဲယူပြီး ကြည့်သည်။ ။

"ဟယ် ... တံတောင်ဆစ် ပွန်းသွားတာပဲ။ လက်ဖဝါးတွေလည်း ပွန်းသွားတယ်။ အို ... အို ... ပုဆိုးလည်း ပြ၊ ဒူးရော ကွဲသေးလား"

"ဟင့်အင်း ... ဒူးတော့ မကွဲပါဘူး"

"ဪ ... တော်သေးတာပေါ့။ လာ ... ဒါဆို အိမ်ထဲမှာ ဆေးထည့်ရ အောင်"

"ရပါတယ် ... အဲဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ဒဏ်ရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရောက်မှ ဆေးလိမ်းလိုက်ပါမယ်။ ဒီမှာ ... ဖိတ်စာလေးသာ ယူထားလိုက်ပါ"

"နေပါဦး။ မေမေတို့ ကို လာဖိတ်တာ မေမေနဲ့ တွေ့သွားရမှာ ပေါ့။ မေမေရေ ... မေမေ"

ကောင်မလေးက အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ အော်ခေါ်သည်။ သူက တံတောင်ဆစ်က ဆစ်ခနဲ နာလာသောကြောင့် အားခနဲ အော်ညည်းကာ စုတ်သပ်ရသည်။ ။ ခဏကြာတော့ ခန့်ညားလှပသော အန်တီတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေးက ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"သားက လွင်လွင့်သားလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ မေမေက ဘုရားကိုးဆူ ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပါ"

"ဪ ... အန်တီ သိပါတယ်ကွယ်။ တကူးတက လာဖိတ်နေရသေးတယ် သားရယ်။ တခြား အိမ်တွေရော ဖိတ်စာ လောက်ရဲ့ လား ..."

အခု ဂျက်ကီက ဆွဲတော့မလို့ ဆို။ ဖြစ်ရတယ် သားရယ်။ အဲဒီ မိုးစိမ်း တစ်ယောက်လေ ဒီခွေးကို မွေးချင်ပြီး ဘယ်တော့မှ နိုင်အောင် လည်း မထိန်းနိုင်ဘူး"

"ရပါတယ် အန်တီ။ မကိုက်မိပါဘူး"

"ဪ ... မကိုက်မိပေမယ့် ဘယ်လောက်တောင် လန့်သွားမလဲ။ ခု လည်း အနာတရတော့ ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား ..."

အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ သားရယ်။ လွင်လွင်တော့ စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်နေတော့မှာ ပဲ"

"အိမ်ထဲ လာလေ၊ ဆေးထည့်ပေးမယ်"

ကောင်မလေးက ကြင်နာစွာ ဆိုသည် ။ သူက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခါ ယမ်းပြမိသည် ။ အန်တီကေသီက ကောင်မလေးရဲ့ ပခုံးကို ကြင်နာစွာ ဖ က်ကာ သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

"ဒါ အန်တီသမီးအကြီးလေ။ သားနဲ့ ရွယ်တူပဲ ထင်တယ်။ ကိုးတန်း လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ သားလည်း ကိုးတန်းပါ"

"သမီး နာမည်က ဇွန်မိုးဦးတဲ့ ။ အခုနက ခွေးသခင်မလေးကတော့ ဇူလိုင်မိုးစိမ်းတဲ့ ။ သူက သားတို့ ထက်တော့ တစ်နှစ်ငယ်မယ် ..."

သူက ရှစ်တန်းလေ"

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောမိချေ။ လက်ထဲက ဖိတ်စာကိုသာ ကမ်းပေးရ င်း ...

"သားကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ"

"အေးပါကွယ် ... အေးပါ"

သူက ဇွန် ဆိုသော ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး "သွားမယ် နော်" ဟု တိုးတိုးဆိုလျှင် ဇွန်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ တာ့တာ ပြသည် ။ အနာတရဖြစ်ပြီး ပြန်လာပေမယ့်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ပျော်နေသည် ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် နူးနူးညံ့ညံ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးသည် သူ့ စိတ်နှလုံးသားထဲသို့ စီးဝင်မွေ့နှောက်နေခဲ့ပါသည် ။
